U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Petra Průchy v právní věci navrhovatele: **M. H.,** proti odpůrci: **Statutární město Pardubice,** se sídlem Pernštýnské nám. 1, Pardubice, o návrhu navrhovatele na zrušení části opatření obecné povahy – VI. změny územního plánu města Pardubice, schválené usnesením zastupitelstva města Pardubice dne 30. 3. 2010 pod č. ZM/N 14014,

takto:

I. Návrh **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Navrhovatel se návrhem, který byl Nejvyššímu správnímu soudu doručen dne 17. 5. 2010, domáhal zrušení části opatření obecné povahy – VI. změny územního plánu města Pardubice. Navrhovatel má za to, že část tohoto opatření obecné povahy, která řeší změnu ve funkčním využití pozemkové parcely č. 507/2 v k. ú. Pardubice (dále jen „předmětná parcela“) oproti platnému územnímu plánu města Pardubic, byla vydána v rozporu se zákonem - konkrétně s § 18 a 19 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon). Toto tvrzení opírá o to, že je vlastníkem předmětné parcely a odpůrce mu ústně přislíbil, že vytvoří podmínky pro to, aby na ní mohl postavit rodinný domek. Vzhledem k tomu, že tento ústní příslib nebyl plněn, navrhovatel v roce 2008 na předmětné parcele zahájil bez povolení příslušného stavebního úřadu stavbu rodinného domku s vědomím trestu v podobě pokuty, ale s přesvědčením, že odpůrce dostojí svému slibu a změnu územního plánu dokončí tak, aby bylo možno stavbu domu dodatečně povolit. To se však nestalo a „odpůrce se rozhodl ignorovat jeden ze základních cílů územního plánování, kterým je vytváření předpokladů pro výstavbu, a zcela bezdůvodně se rozhodl na pozemku navrhovatele umístit rekreační zeleň“. Navrhovatel pak na veřejném zasedání o návrhu VI. změny územního plánu podal jako vlastník předmětné parcely námitky spočívající v nesouhlasu s navrženým řešením funkčního využití předmětné parcely, které považuje za účelové. Odpůrce námitky zamítl. Navrhovatel má za to, že rozhodnutí o námitkách není přesvědčivě a přezkoumatelným způsobem odůvodněno, trpí vadou spočívající v nedostatku důvodů, odpůrce při rozhodování o námitkách nevyšel ze skutečného a spolehlivě zjištěného stavu věci,

v rozhodnutí se nezabývá všemi jeho námitkami a v odůvodnění neuvádí úvahy, kterými se při hodnocení označených důkazů řídil.

Podle navrhovatele tyto skutečnosti prokazují, že se odpůrce prostřednictvím VI. změny územního plánu rozhodl jej potrestat za to, že stavbu rodinného domku na předmětném pozemku zahájil bez stavebního povolení, „což nepochybně není v souladu s cíli a úkoly územního plánování a odpůrce tím, podle názoru navrhovatele, pouze zneužil pravomoci, které mu na tomto úseku činnosti svěřuje zákon“. Navrhovatel má za to, že VI. změna územního plánu byla vydána v rozporu s právními předpisy, stejně jako rozhodnutí o námitkách. Navrhovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud opatření obecné povahy – VI. změnu územního plánu města Pardubice, v části týkající se určení funkčního využití předmětné parcely, zrušil.

Odpůrce ve vyjádření k návrhu uvedl, že plocha na předmětném pozemku plní rekreační funkci pro rodinné domky. Původní regulativ, tj. funkční plocha izolační zeleň by tuto funkci plnit nemohl, což byl také důvod změny regulativu této funkční plochy. Vlastníku pozemku regulativ umožňuje realizaci zařízení a staveb sloužících k obsluze této plochy. Tato plocha nemusí být podle obecně závazné vyhlášky města Pardubice č. 42/2001 veřejně přístupná, tj. může být oplocena. Vhodné oddělení dnes zastavěného území a území navazujícího na toto zastavěné území východně od přírodního prostředí parku je logické a z urbanistického hlediska nezbytné pro vzájemnou ochranu obou funkcí území. Navržený pás zeleně, který pokračuje také v přestavbovém území zahrádek, má funkci oddělení urbanizovaného území od parku a zapojení Spojilského odpadu a jeho doprovodné zeleně do koncepce parku jako přírodní vodoteče, nikoli jeho řešení jako technického díla.

Odpůrce dále polemizuje s navrhovatelem ohledně slibu povolení stavby jeho rodinného domku na předmětném pozemku a tento ústní slib popírá.

Pokud jde o rozhodování o námitkách navrhovatele, odpůrce neshledává na svém rozhodování nic nepřezkoumatelného či nedostatečně odůvodněného. Odpůrce rovněž nesouhlasí s tvrzením navrhovatele, že návrhem napadená část opatření obecné povahy je v rozporu s § 18 a 19 stavebního zákona.

Odpůrce navrhl, aby návrh na zrušení části opatření obecné povahy byl zamítnut.

Nejvyšší správní soud v projednávané věci nejprve posuzoval, zda navrhovatel je osobou aktivně procesně legitimovanou k podání žaloby.

Podle § 101a odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) *návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části je oprávněn podat ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné povahy, vydaným správním orgánem, zkrácen.*

Otázkou aktivní procesní legitimace se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 21. 7. 2009 č. j. 1 Ao 1/2009 - 120, které je dostupné na www.nssoud.cz. Rozšířený senát v tomto rozhodnutí mj. uvedl, že „přípustný je pouze ten návrh, který tvrdí zkrácení navrhovatele na jeho právech příslušným opatřením obecné

povahy. Nestačí tedy, tvrdí-li navrhovatel, že opatření obecné povahy či procedura vedoucí k jeho vydání jsou nezákonné, aniž by současně tvrdil, že se tato nezákonnost dotýká jeho právní sféry. Splnění podmínek aktivní procesní legitimace bude dáno tehdy, bude-li stěžovatel logicky konsekventně a myslitelně tvrdit možnost dotčení jeho právní sféry příslušným opatřením obecné povahy. To, zda je dotčení podle povahy věci vůbec myslitelné, závisí na povaze a předmětu, obsahu a způsobu regulace prováděné konkrétním opatřením obecné povahy, napadeným návrhem na jeho zrušení. Obecné podmínky přípustnosti návrhu podle § 101a a násl. s. ř. s. lze tedy formulovat jen ve velmi abstraktní rovině, neboť splnění podmínek § 101a odst. 1 s. ř. s. je v podstatné míře závislé na tom, jaké opatření obecné povahy je napadeno. V případě územních plánů musí navrhovatel především plausibilně tvrdit, že existuje vztah mezi jeho právní sférou a územím, jež je územním plánem regulováno, a dále musí tvrdit, že dotčení je z povahy věci myslitelné právě danou formou právní regulace, tj. územním plánem s jeho předmětem, obsahem a způsobem regulace. Bude-li již z obsahu samotných tvrzení navrhovatele patrné, že i kdyby byla pravdivá, nemůže být navrhovatel (zejména pro povahu věci nebo jinou zjevnou skutečnost) ve své právní sféře opatřením obecné povahy dotčen, je na místě odmítnout návrh jako nepřípustný podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s.“

Nejvyšší správní soud posuzoval předmětný návrh na zrušení části opatření obecné povahy z hledisek shora uvedených. Vzal v úvahu, že z hlediska navrhovatele změnou územního plánu nedošlo k ničemu jinému, než ke změně funkčního využití předmětného pozemku z izolační zeleně na rekreační zeleň. Z této skutečnosti je zjevné, že navrhovatel jako vlastník předmětného pozemku nemůže být touto změnou zkrácen na svých právech. Soud tedy návrh odmítl proto, že byl podán osobou k tomu zjevně neoprávněnou podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh (žaloba) odmítnut.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné

V Brně dne 17. června 2010

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu